

Primàries, Crides i un marc polític català en evolució

written by Carles Herèdia Crusells | 23 d'octubre de 2018

El marc polític català, inamovible durant dècades, està en constant canvi i evolució. En pocs anys hem vist la pèrdua de l'hegemonia de CiU i el PSC, escissions, reformulacions, un espai, el dels Comuns –que ha passat de tenir opcions de victòria a quedar empetitit per la polarització del procés independentista– i també el creixement d'ERC i C's.

Aquesta evolució sembla, però, que no ha arribat al seu final. El primer d'octubre va significar un punt de no retorn en bona part de l'electorat, i cal veure com quedarà el mapa polític si, com sembla ser, les dinàmiques dels partits tradicionals deriven cap a la mera gestió autonòmica. Uns partits tradicionals, ERC i PDeCAT, que encara no han assimilat el sotrac que va significar en la gent del carrer el referèndum de l'octubre passat i continuen fent les seves anàlisis en termes i realitats prèvies a aquella cita històrica.

Si els partits majoritaris no marquen una estratègia, un calendari i un camí unitari per avançar cap a materialitzar la República, més enllà d'un indefinit i trampós llarg-terminisme, la trencadissa entre carrer i partits pot fer-se encara més evident, i crear noves realitats. Al cap i a la fi, el sistema de partits és un reflex de la societat.

ERC sembla enrocada amb la direcció i, després de la sagnia de les escissions dels anys 2009-2010, no sembla que hi hagi cap moviment de les bases per retornar a la unilateralitat. A més, presenta una preocupant manca de quadres polítics, més enllà dels clàssics gestors municipals. On el panorama sí que pot presentar canvis a curt termini és en l'entorn del PDeCAT i Puigdemont-Crida.

La Crida Nacional és una bona proposta de Puigdemont per crear

un partit *catch-all*, a l'estil de l'SNP escocès, que inclogui també l'eix ideològic centreesquerra, un eix que, recordem, és majoritari a Catalunya. Ara bé, la posició de Puigdemont és difícil, ja que aquesta idea no és compatible amb què la Crida Nacional acabi sent una corretja de transmissió del PDeCAT. Certes dinàmiques convergents, com les que s'han viscut aquests darrers mesos al Congrés dels Diputats o la defensa de les actuacions policials per part de Miquel Buch, allunyen el PDeCAT de l'independentisme mobilitzat. I és justament aquest independentisme el que vol captar la Crida. Ara bé, una trencadissa total és arriscada per a Puigdemont i una competència electoral Crida-PDeCAT sembla que encara espanta.

Abans de qualsevol contesa, però, hi haurà les municipals, que compten amb la proposta de les Primàries que, de moment, no tenen el suport de cap partit majoritari. Si finalment ni la Crida ni Puigdemont no hi donen suport, és més que probable que es presentin per separat i es creï un nou moviment des de la base, que pot acabar capitalitzant aquest espai reclamat per la Crida. I, qui sap, si no hi ha accions de l'entorn Puigdemont, aquest moviment es podria també transportar a les eleccions estatals i a les catalanes.

I enmig de tot això, hi ha la CUP, ja consolidada com a partit d'esquerra transformadora. Ha de prendre també una decisió important de cara al futur: apostar per seguir sent únicament el partit de l'esquerra rupturista, opció totalment legítima, o obrir-se a ser el partit d'esquerra independentista, sense perdre els principis ideològics, amb opcions reals de victòria.

Ja veieu, el panorama dins el sobiranisme és incert. Però el que sembla clar és que si els partits tradicionals no espavilen, hi haurà moviments i el mapa polític català seguirà canviant, sense importar qui i què deixa enrere.